

A ház, akinek lába kél

Volt egyszer egy sötétsárga ház, ott kockállott a sarkon öt emeletével. Állt, és fényes ablakaival a szemközti házat nézte. De bármikor húzta fel vagy eresztette le redőnyeit, mindig ugyanazt a világossárga házat látta szemben. „Szürke unalom” - füstölgött valamennyi kéményén keresztül. Barátja, a szél, aki gyakran suhant arra, és meg-megcsiklandozta az oldalát, sokat mesélt a Dunáról. A ház tudta, hogy a közelben folyik, de bárhogy nyújtózkodott, emelkedett, nem látott át a világossárga fölött.

Sokat törte a kockakobakját, mígnem egyik este úgy döntött, nem vár tovább. Amikor már egyetlen mosógép sem volt mérges, az utolsó tévét is kikapcsolták, a lakók mind aludni tértek, az autók pedig a parkolóban álmodták a túlkölést, a ház óvatosan megmozdult. Riccs-reccs-ropp, megemelte talapzatát jobbról, riccs-reccs-ropp, megemelte balról. Kéményén keresztül nagyot

szippantott a tavaszi éjszakából, és öt emeletével, robusztus téglatestével lassan elimbolygott a Duna-part felé.

Nézte a sötéten csillogó folyót, hallgatta morajlását, és ámult, hogyan fényeskedik a Parlament a túlsó parton. Majd továbbcammogott, egészen a Lánchídig. A kőoroszlánok odafordították fejüket, elvégre sosem láttak még sétáló házat. Az ötemeletes útbaigazítást kért tőlük a Gellért-hegy felé. Az oroszlánok az Alagút irányába néztek. A ház így arra vette útját, majd kissé összegörnyedve, felső emeleit beljebb húzva beszuszakolta magát a kormos Alagútba. Sötét is volt, szűkös is volt, de átküzdötte magát, és jólesően húzta ki főfalait a túloldalon. Közben utolérte a szél, és együtt indultak a hegy felé.

Később újra a Duna-parton kötöttek ki, mert az oroszlánok megtréfálták a házat. Egyenesen kellett volna továbbmenni, nem az Alagútba. De

MOLDOVÁN
MÁRIA rajzai

a ház nem bosszankodott, örült a kerülőnek is. Nézte a hajókat, az Erzsébet hidat, a Szabadság hidat. A Gellért Szálló ablakai még világítottak – a sötétsárga csendesen lopakodott, nehogy feltűnést keltsen. A széllel együtt felkanyarodtak a hegyre. Nekiveselkedett a ház, lépkedett felfelé öt emeletével, megannyi erkélyével. Kaptatott, szuszogott, fújtatott, nyitogatta kapuját. Meg-megállt, lassan haladt. Végül a szél feltúrte ingujját, a ház mögé állt, nekifeszítette hátát, és tolt a az ötemeletest, de ez sem volt elég. Ekkor a szél óriási levegőt vett, széles terpeszbe állt, és teli tüdőből fújta, fújta, fújta a házat. Beleremegtek a bokrok és a fák, rezegtek a levelek és a madárfészkek, koccantak a fészekben a tojások, beleborzongtak a macskák, sünök, mókusok.

A ház végül felért, a szél elállt, nagy nyugalom lett. Csak a ház belsejében liftezett a boldogság fel s alá. A hegytetőről bámulta az alvó várost, amin

csak úgy rezgett a fénytakaró. Az ötemeletes ott állt a világ tetején.

Amikor a fények tompulni kezdtek, a ház tudta, hogy indulnia kell. Lefelé már könnyebben ment, az út is ismerős volt. A hídfőnél az oroszlánok szenderegtek. A ház bekanyarodott az utcájába. Óvatosan betolatott a helyére, fészkelődött kicsit, helyezkedett, kereste a megfelelő szegletet, majd nyikk-nyekk, letette magát. Kockakobakjában százféle élmény keringett. De bárhogy kergette egymást a sok illat, fény és forma, a ház a következő pillanatban már el is aludt. Azt álmodta, hogy a Gellért-hegyen jár.

A lakókat elringatta a ház himbálózása, így aznap sokáig aludtak és különös érzéssel ébredtek. Mindegyikük azt álmodta, hogy utazott: nagy vizeknél és magas hegyeken jártak.

NATTÁN-ANGELI NÓRA